

DROON'UN -SIRLARI-

Goll'un
Uyuyan Devi

Tony Abbott

9 YAŞ +

Gizli Bir Kapı
Sihirli Bir Merdiven
Gelin Hep Birlikte
Droon'un Sırlarını Keşfedelim!

Lort Sparr, Droon ülkesine karşı kullanabileceği yeni bir silah bulur. Her emrine kayıtsız şartsız uyacak acımasız bir dev asırlık uykusundan uyandırmayı başarır. Eric, Julie ve Neal, arkadaşlarına yardım etmek için tam zamanında harekete geçerler. Bu savaşta yenilmemek için ellerinden geleni yapmak zorunda dırlar.

Bunun için de inanılmaz Bir mücadeleye girişirler.

ISBN 978-975-21-1242-1

9 789752 112421

Bandrol Uygulaması
Usul ve Esaslar H
Yönetmeliğin 5. m
ikinci fıkrası çerç
bandrol taşıması zor

KİTABIN ORJİNAL ADI

THE SECRETS OF DROON
THE SLEEPING GIANT OF GOLL

YAYIN HAKLARI

© SCHOLASTIC INC.
AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

RESİMLEYEN

TIM JESSELL

DÜZELTİ

AYŞEGÜL DURSUN

SAYFA DÜZENİ

DURBABA KURUÇAY

BASKI

1. BASIM / TEMMUZ 2010
AKDENİZ YAYINCILIK AŞ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
Nu.: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.

ISBN 978 - 975 - 21 - 1242 - 1

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
Nu.: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul

Tel: 0.212.446 38 88 pbx

Faks: 0.212.446 38 90

<http://www.altinkitaplar.com.tr>

info@altinkitaplar.com.tr

Goll'un Uyuyan Devi

Tony Abbott

TÜRKÇESİ
GAMZE GÜNDÜZ

Robert Boyd ve Amanda Barrett'e...
Bu sıkıcı hayatın aslında nasıl bir
macera olduğunu kim bilebilirdi...

İçindekiler

1. Büyülü Merdiven	7
2. Yaşayan Ağaçlar Ülkesi	16
3. Denizaltıda, Ayna, Ayna	24
4. Panjibarrh'a Hoş Geldiniz!	33
5. Saklı Köy	39
6. Yeni Bir Düşman?	49
7. Sparr'ın Güçleri	56
8. Bronz Dev	62
9. Toz Bizden Yana	69
10. Son Bir Şey?	75

Journal

1. _____
2. _____
3. _____
4. _____
5. _____
6. _____
7. _____
8. _____
9. _____
10. _____

Page 10

Bir

Büyülü Merdiven

Dın-dıdıdın-dıdıdıdın!

Cumartesi sabahının erken saatleriydi.

Eric Hinkle (Erik Hinkıl) hızla yatağından fırlayıp alarmı kapattı. Bir süre pencereden henüz aydınlanmamış gökyüzüne dikti gözlerini, rüyasını hatırlamaya çalışıyordu. Sonra birden hatırladı.

“Uff, olamaz!” diye sızlandı. “Rüyamda yine Droon (Drun)’u göremedim!”

Rüya görmek çok önemliydi.

Prenses Keeah (Kiah) Eric ve arkadaşlarına, Droon'u ziyaretlerinden sonra, ne zaman geri dönmeleri gerektiğini rüyalarında bildireceğini söylemişti. Ama son iki haftadır hiç kimse rüyasında Droon'u görmüyordu.

Bu bir şeylerin kötü gittiğinin işaretiydi.

Hem de çok kötü.

"Büyü devam etmek zorunda." dedi Eric kendi kendine. "Devam etmeli!"

Hızla giyinip sessizce merdivenlerden aşağıya indi. Parmak uçlarında yürüyerek arka kapıya kadar gidip kapıyı açtı. En iyi arkadaşı, Neal Kroger (Nil Krugir) yavaşça içeri girdi.

"Yiyecek bir şeyler var mı?" diye sordu Neal.

Eric sinirli bir şekilde ona baktı. "Bırak şimdi yemeği düşünmeyi." dedi. "Dün gece rüyanda ne gördün?"

Neal derin bir nefes aldı. "Her zamanki gibi... pizza."

"Pizza mı?" diye söylendi Eric. "Aç olmana şaşmamalı."

"Rüyamda, böyle dev gibi bir pizzanın tam ortasında oturuyordum." dedi Neal. "Ve pizzanın

kenarındaki kıtır yere ulaşmak için, uzun bir yol katetmem gerekiyordu. Peki, sen ne gördün?”

Eric içini çekti. “Süpürge sopasıyla metal bir çöp kovasına vuruyordum. Hem de bütün gece... Dan, dun, dın.”

“Annenler sese uyanmadı mı?” dedi Neal.

Eric, ona bir bakış fırlattı. “Hayır. Sonra uyandım ve anladım ki ses aslında alarmdan geliyormuş.”

Birlikte bodruma inerlerken Neal başını salladı. “Bugün Droon’a gidebileceğimizi sanmıyorum.” dedi.

“Buna inanamıyorum.” diye inledi Eric.

O, Neal ve Julie (Culi)’nin, Droon’a açılan kapı görünümlü büyülü merdivenleri keşfettikleri günü hatırlamıştı.

Eric’in dağınık bodrumunu düzeltmeye çalışırken merdivenin altına gizlenmiş ufak dolabı bulmuşlardı.

Hep birlikte dolabın içine girip ışıkları kapamışlar, ardından bastıkları yerden foşşş diye bir ses gelmişti. Bir anda önlerinde gökkuşağı renklerinde bir merdiven belirmişti.

Tabii ki de merdivenlerden aşağı inmişlerdi. Kısa bir süre içinde Prens Keeah ve Büyücü Galen (Galen)'le tanışmışlardı. Çok güçlü ve aynı zamanda da kötü bir büyücü olan Lort Sparr (Spar)'la yaptıkları savaşlarında onlara yardım etmişlerdi. Ve o zamandan beri de birlikte pek çok macera yaşamışlardı.

Şimdiye kadar.

“Peki ya futbol topu?” diye sordu Neal.

Prens Keeah, futbol toplarına bir çeşit büyü yapmıştı. Prens, onlara ihtiyaç duyduğunda top havalanıp Droon gezegeni gibi görünüyordu.

Eric kafasını salladı. “O da bozulmuş. Bak!”

Çalışma masasının üzerinden topu aldı ve yere attı.

Doing! Top geri sekti.

Neal'ın suratının ifadesi bir anda değişti, kaşlarını çatı. “Keeah, büyü devam ettiği sürece Droon'a geri dönebileceğimizi söylemişti. Görünüşe bakılırsa geri dönemiyoruz.”

“Off ya!” diye bağırdı Eric. “Julie çok üzülecek.”

“Ya da kızacak.” dedi Neal. “Bir an önce ona söylesek iyi olur.”

“Bana neyi söyleyeceksiniz?” dedi Julie merdivenlerden aşağıya koşarak inerken. “Annen, aşağı inebileceğimi söyledi Eric. Çok mu erken geldim?”

“Geç bile kaldın.” dedi Eric, Neal’ı işaret ederek. “Sen de dün gece Droon’la ilgili bir rüya görmedin, değil mi?”

Julie kafasını salladı. “Hayır...”

“Buraya kadarmış.” dedi Neal. “Elveda Droon.”

Julie sırtıttı. “Demek istediğim... hayır, öyle herhangi bir rüya değildi yani...” diyerek merdivenlerin altındaki dolaba doğru yürümeye başladı.

“Ne?” dedi Eric, ona doğru dönerek. “Yani...”

Julie gülümsedi. “Dün gece, Droon’la ilgili inanılmaz bir rüya gördüm! Kızların üzerinde uçuyordum. Sonra, daha önce hiç görmediğim bir tepede, öylece duran taşlar... altın taşlar... gördüm!”

“Süper!” dedi Neal heyecanla.

“Ama...” diye devam etti Julie. “En iyi kısmı da benim de bir tacımın olmasıydı. Prenses Julie olmuştum! İnanılmazdı. Kesinlikle geri dönüyoruz. Hem de şimdi!”

“Evet... evet... evet!” diye haykırdı Eric. “Hadi gidelim!”

Julie hızla küçük kapıyı açtı. “Girin.” dedi ve onlara da girmelerini işaret etti.

Hep birlikte içeri girip sıkıştılar. Neal kapıyı kapadı.

Julie ışığı söndürdü.

Çıt! Bir an için her yer kapkaranlık oldu.

Foşşş! Bastıkları zemin bir anda yok oldu. Zeminin yerini, gökkuşağı renklerinde bir merdivenin ilk basamağı aldı. Droon’a giden basamaklar...

Eric atladı. “Geri dönüyor olmak gerçekten çok güzel!”

“Ne diyebilirim ki?” dedi Julie. “Ben özel biriyim.”

“Bundan eminim.” dedi Neal. “Sen olmasaydın şu an Eric’in bodrumunu gerçekten temizlemek zorunda kalacaktık.”

Üç arkadaş, basamaklardan aşağı indiler. Aşağıdan yukarıya doğru hafif bir esinti geliyordu. Hoş bir koku vardı. Gökyüzü, mor ve pembe renklerdeydi; aralardaysa parlak turuncular seçiliyordu. Güneş doğmak üzereydi.

“Gün neredeyse ağarıyor.” dedi Neal. “Hey! Şu ağaçlara bakın!”

Basamakların bittiği yerde, tertemiz, yeşil renkli bir göle yukarıdan bodur ağaçları ve çiçek açan dallarıyla belli belirsiz bir koru görünüyordu. Sabahın kızıl renkli pusu dalların üzerine kadar inmişti.

Çocuklar, tam da basamaklar gözden kaybolmaya başladığı anda merdivenlerden aşağı indiler. Eric; merdivenin, eve gitme zamanı geldiğinde yeniden ortaya çıkacağını biliyordu.

“Burada olduğum için çok mutluyum.” dedi.

Julie etrafına bakındı. “Bu çok garip. Tam bir daire oluşturan dokuz ağaç. Ağaçlar genellikle bu şekilde büyümeyizler. Biri onları özellikle böyle dikmiş olmalı.”

“Belki de yakınlarda insanlar vardır.” diye ekledi Eric.

Birden dallar kıpırdamaya başladı.

“Gördünüz mü?” diye sordu Neal.

Eric cevap veremedi ağaçlar çocuklara doğru eğildiler.

Kalın dallar kol gibi bükülüyordu, Julie’yi yakaladılar ve ağaçların öfkeli yapraklarını, bir elin parmakları gibi etrafına sıkıca doladılar.

Ardından, ağaçlardan biri onu havaya kaldırdı.

“Yardım ediiiiin!” diye haykırdı. Bir yandan da kurtulmaya çalışıyordu.

Ama Eric ve Neal, ona yardım edemediler.

Ağaçlardan biri, Neal’ı ayak bileklerinden yakalayıp hızla yukarı çekti. Bir diğeri ise, Eric’i belinden sıkıca kavrayıp yukarı kaldırdı.

“Bırakın bizi, sizi fazla gelişmiş işe yaramaz çalı çırpılar!” Eric bir yandan bağırıyor, bir yandan da kurtulmak için dalları yumrukluyordu.

Fakat ağaçlar, onları daha da fazla sıkıkmaya başladılar.

* *
İki * *

Yaşayan Ağaçlar Ülkesi

“Ağaç, Neal’ı şiddetle savururken, annem bana gübrenin, bitkilerin büyümek için ihtiyaç duydukları yiyecekler olduğunu söylemişti. İşte şimdi gerçekten ne demek istediğini anladım.” dedi heyecanlı bir şekilde. “Ve sanırım, bu ağaçlar için gübre biz oluyoruz!”

Julie’nin ağacı, onu bir aşağı bir yukarı sallıyordu. “Yemin ederim, bir daha asla sebze yemeyeceğim. Lütfen bizi bırakın!”

Ama ağaçlar onları bırakmadı.

Aksine çocukları daha sıkı kavrayarak yukarı doğru kaldırdılar.

“Aaaah... aaahhh... aahhhhh!” diye inledi Eric. “Kendimi hiç iyi his-set-mi-yo-rum!”

Dallar onu daha da sıkı sardı. Kalan gücünü de kaybettiğini hissediyordu.

Nefes almak için çırpınırken, “Bu olamaz!” diye haykırdı.

“Burası Droooon!” diye karşılık verdi Neal. “Her şey olabilir!”

Kesik kesik bağırarak, “Keşke Keeah ve Galen de burada olsalardı.” dedi. “Bu ağaçların, gerçek ağaçlar gibi davranmasını sağlayabilirlerdi.”

Tam o anda, güneş yükselmeye başladı.

Altın renkli ışık, yavaşça ağaçların tepelerine ulaştı.

Birden, ağaçlar dallarını aşağıya doğru bük-tü. Pençelerini gevşetti ve çocuklar tekrar yere inebildiler.

Ağaçlar eski haline dönmüştü.

Ve artık tamamen hareketsiz kalmışlardı.

Bir kez daha, bir çemberin etrafına dizilmiş sakın ağaçlar oluverdiler.

Eric, arkadaşlarına doğru yöneldi. “İyi misiniz?” diye sordu.

Neal öksürerek, “Bana sonra sor.” dedi. “Şimdi, bir an önce buradan kurtulmaya çalışalım.”

“Aynı fikirdeyim.” dedi Julie. Kollarındaki sıyrıkları ovuşturarak. “Bu kesinlikle Droon’a özgü bir anıydı.”

Eric tepenin ardındaki gölü işaret etti. “Hadi, oraya inelim. Hızlı olun!”

Kumsala kadar koştular. Gölün üstü cam gibi parlıyordu. Yüzeyde hafif bir ışık belirdi.

“Ne kadar sakın.” dedi Julie. “Merak ediyorum, acaba nerede...”

Fışışış! Foşışış!

Gölün tam ortası fokurdamaya başladı, su köpük köpük kabarmıştı.

Neal geri çekildi. “Tamam, şimdi sırada ne var?”

Suyun içinden önce küçük bir göz, ardından uzun, kıvrımlı bir boyun yükselmeye başladı.

“Şimdi... saklanıyoruz!” dedi Eric. Bir yandan da Julie ve Neal’ı kuma doğru çekiyordu.

“Püüüff!” Neal, suya doğru dikkatlice bakarken ağzına dolan kumları temizledi. “Müthiş.

Garip göz yuvarları, uzun bir boyun. Bu tek bir şey olabilir. Deniz yılanı!”

“Bu bir göl.” dedi Julie.

“Göl yılanı!” diye bağırdı Neal.

Bir süre sonra suyun içinden bir gövde yükselmeye başladı. Bir araba büyüklüğünde yeşil, kısa ve bodur bir şeydi. Güneş, bu cismin ıslak yüzeyi üzerinde parlıyordu.

“Bu bir deniz yılanı değil.” dedi Julie. “Bu bir...”

Dırrrr! Tombul, yeşil tekerlekler yavaşça kıyıya çıktı. Tekerlekler kuma gömülünce sallanarak durdu.

“Tekerlekli bir göl yılanı mı?” dedi Eric.

Yan tarafında bir kapı açıldı. Önce bir baş belirdi. Ardından bir yüz. Başın üzerinde uçları dik dik duran parlak turuncu saçlar vardı. Ve yüzün ortasında da küçük, ucu kalkık, basık bir burun.

“Max!” (Meks) diye bağırdı Julie. Heyecanlı bir şekilde zıplıyor ve yeşil makineye doğru koşuyordu.

Eric, Neal’ı dürttü. “Ne kadar çok korktun. Denizaltıyla yılanı birbirinden ayıramıyor musun?”

“Korktum mu?” diyerek omuz silkkti Neal.
“Ben buna tedbirli olmak derim.”

Max açık olan bölmeden aşağı doğru kaydı. Sekiz bacağının üçüyle selam verdi. “En sevdiğiniz örümcek trolünüz hizmetinizde!”

Denizaltının gövdesine bir tekme savurdu. Takkk! Takkk!

Bölmenin içinden iki baş daha çıktı.

Biri uzun sarı saçları olan genç bir kızdı. Üzerinde değerli taşları olan bir taç takıyordu. Diğeri ise, uzun beyaz sakalları ve kıvrıkcık saçlarıyla yaşlı bir adamdı.

“Prenses Keeah! Ve Galen!” dedi Eric. “Tanrım, sizi gördüğümüze ne kadar çok sevindik bilemezsiniz.”

“En az bizim sevindiğimiz kadar.” dedi Prenses Keeah. “Yardım için tam zamanında geldiniz.”

“Ama neredeyse gelemiyorduk.” dedi Neal. “Birkaç ağaç bize saldırdı!”

“Sonra güneş doğdu ve bizi bıraktılar.” diye ekledi Eric.

“Ama daha da önemlisi, inanılmaz bir rüya gördüm.” dedi Julie. “Bir tacım bile vardı!” Sonra da herkese rüyasını anlatmaya başladı.

“Zamanla rüyanın ne anlama geldiğini öğreneceğiz.”

Galen gülümsedi. “Peki, son icadım hakkında ne düşünüyorsunuz? Ben buna su altı... motorlu... ulaşım aracı diyorum.”

Neal kaşlarını çattı. “Yani, demek istediğin... denizaltı mı?”

“Denizaltı?” Galen soru soran gözlerle Neal’a baktı. “Bu ismi sevdim. Denizaltı. Daha kısa olduğu kesin.”

“Ki bu iyi bir şey.” dedi. Max neşeyle. “Çünkü zaman hızla akıyor. Ve bizim Lort Sparr’ı bulmamız gerekiyor.”

“Hadi, binin!” dedi Galen çocuklara. “Her şeyi anlatacağım.”

Az sonra üç arkadaş kendilerini; Keeah, Max ve Galen ile denizaltının içinde buldular.

“Süper!” dedi Eric. Küçük, yuvarlak kabindeki yerlerini almışlardı bile. Ön taraftaki büyük camın altında bulunan duvar, kontrol paneliyle çevrelenmişti.

Max, panelin başına geçti. Büyük, yeşil bir düğmeye bastı. Geminin arkasındaki motor

gürültüyle çalıştı. Ufak gemi, kıyıdan suya doğru ilerledi.

“İstikamet; Panjibarrh (Penijibar).” dedi Keeah. “Korkunç dev Zor (Zor)’un gömüldüğü yer. Lort Sparr orada.”

“Suya dal Max!” diye emir verdi Galen. “Dal!”

Denizaltı gölün yeşil suları arasında kaybolurken, Eric arkadaşlarına döndü. “Bence bu, sonsuza dek hatırlayacağımız bir macera olacak.”

“Başlangıç olarak ağaçlar tarafından saldırıya uğramamız unutulacak gibi değil gerçekten.” diye fısıldadı Julie.

“Ve ben daha önce hiçbir denizaltıya binmemiştim.” dedi Neal. “Gluk... gluk!”

Üç

Denizaltıda, Ayna, Ayna

Suyun altındaki dünya olağanüstüydü.

Yosunların kalın sapları altlarında dalgalanıyordu. Parlak kırmızı renklerdeki balon bitkiler, onlar yanlarından geçerken açılıp kapanıyordu.

Her tarafında yumrular olan sarı balıklar onlarla birlikte yüzüyor, hatta denizaltının penceresine yanaşarak sırtlıyorlardı.

“Muhteşem.” dedi Eric.

“Eminim, burada olmaktan hepimiz son derece mutluyuz.” diye ekledi Neal.

Keeah gülümsedi. “Fazla sürmez. Lort Sparr bu civarlarda. Gittikçe yaklaşıyoruz.”

Galen, kontrol paneli üzerinde, Max’in yanında duran haritayı işaret etti.” Sparr’ı, Panjibarrh’ın tozlu tepelerinden beri takip ediyoruz. Efsaneye göre, korkunç dev Zor’un kayıp mezarı burada bulunmakta.”

Eric, son maceralarını hatırlayınca birden titredi. Şeytani büyücü Sparr, antika bir mücevheri çalmıştı. Mücevhere, Zor’un tılsımı deniyordu.

Tılsımın, devi ölüm uykusundan uyandıracak güce sahip olduğu düşünülüyordu.

Max gerilmişti. “Devin yaşadığı zamanlarda bir dağdan daha heybetli olduğu söyleniyor!”

“Eğer şanslıysak iri yarı çocuğu durdurabiliriz.” dedi Neal.

Boynundaki altın zincirin ucundaki beyaz tüyü okşayarak, “Biraz şans ve yardımla.” dedi Keeah.

Çocuklar bunun ne olduğunu biliyorlardı.

Keeah’ın annesi Kraliçe Relna (Reina)’ya büyü yapmıştı. Onu bir şahine dönüştürmüşlerdi. Keeah’ın boynundaki tüy de ona aitti.

Kraliçenin şu anda neye dönüştüğünü kimse bilmiyordu.

Prenses gülümsedi ve tüye tekrar dokunarak, “Bu tüy onu hep yanımda hissetmemi sağlıyor.” dedi.

Zızzzt!

“O ses de ne? Yoksa su mu sızdırıyoruz?” dedi Neal, oturduğu yerden kalkarak. “Eğer bir denizaltıdaysam ve su sızdırıyorsak bu pek de hoşuma gitmez.”

“Bu Galen’in sihirli aynası.” dedi Max. “Görmemizi istediği şeyler var...”

Büyücü, denizaltının arka duvarına asılı olan aynanın önüne geldi. Ayna, büyücüye Droon’un farklı yerlerinde neler olduğunu gösteriyordu. Suyun dalgalı yüzeyinde sönük bir ışık titredi.

Aynayı daha önce Galen’in kulesinde gördükleri için şimdi neler olacağını biliyorlardı.

Galen elini kaldırdı ve aynanın görüntüsü netleşti.

“Karanlık bir oda var.” dedi Keeah aynaya bakarak. “Kirli, tozlu ve oldukça büyük bir oda. Her tarafında kocaman taşlar var.”

“Bu bir mezar.” dedi Galen, sessizce. “Şuraya bakın!”

Aynadan yansıyan görüntüde büyücü görünüyordu. Lort Sparr.

Uzun, siyah pelerini yerleri süpürüyordu. Kulaklarının arkasındaki yüzgeçlerin, ona pek de dost canlısı bir hava katmadığı aşikârdı.

“Anlaşılan kanalı şeytani büyücü istasyonuna göre ayarladık.” dedi Neal. “Tanrım, tüylerim diken diken oldu.”

Sparr’ın etrafında bir grup şişman, kısa boylu, kırmızı suratlı savaşçı vardı, her biri siyah zırhlar kuşanmıştı.

“Burası!” dedi büyücü yeri göstererek.

Meşalelerin ışıkları; tozlu, büyük bir taşı aydınlatıyordu. Taşın üzerine kazılı garip bir sembol vardı.

“Bu Zor’un işareti!” dedi Keeah nefesi kesilerek. “Sparr kayıp mezarı buldu bile.”

Sparr’ın gözleri ıslık ıslık parlıyordu. Taşın yanında dururken âdeta titriyordu. “Sonunda...”

kayıp krallığı buldum. Efsane demek ki doğrudurmuş. Zor'un mezarı burasıymış."

"Kayıp krallık mı?" diye fısıldadı Eric.

Galen iç geçirdi. "Dostlarım. Droon'un geçmiş olduğu eskiye dayanıyor. Lort Sparr eski, karanlık Goll (Gol) diyarından geriye kalanları keşfetti. Benim bahsettiğim, bir zamanlar bu dünyaya hükmetmiş ama şimdi tüm şehirlerinin toprağın altında gömülü olduğu bir krallık. Goll kayıp bir uygarlıktır. Zamanın unutmuş olduğu bir krallık."

"Sparr'ın bunu hatırlamış olması çok kötü." dedi Neal.

Büyücü parmaklarını şaklattı ve Ninn (Nin) savaşçıları çabucak taşın etrafını kazmaya başladılar.

Çok geçmeden, Ninn'ler taş yerdens kaldırdılar. Altına baktılar. Ve sonra her biri korkudan titreyerek çukurdan uzaklaştılar.

"Onu buldunuz mu? diye sordu Sparr.

Ninn'ler kendi kendilerine mırıldandı.

Sparr, onları tek tek iterek çukurun başına geldi. Bir anda gördükleri karşısında rengi bembeyaz oldu.

Aynadaki görüntü bir anda değişti. Meřale ışıkları büyük, karanlık bir nesneyi aydınlatıyordu.

“Aman Tanrım!” diye mırıldandı Neal.

“Bu da ne böyle?” diye sordu Eric.

“Bu... bu... bir... kafa!” dedi Keeah. Kesik kesik konuřuyordu.

Kafası çenesinden alnına kadar iki metre vardı. Devasa gözleri ise kapalıydı. Geçen yüzyılların tozları, yanaklarını ve dudaklarını kaplamıştı.

Ama en garip tarafı da cildi idi.

Cildi koyu renkli ve pürüzsüz d , meşalelerin kırmızı ışığı altında parlıyordu.

“Bu... metalden!” dedi Eric.

“Bronz.” diye mırıldandı Galen. “Zor, bronzdan yapılma bir devdir. Bu dünyadan g celi çok oluyor.”

Neal korkuyla aynaya baktı. “Bir dev demek? Eğer bu sadece başıysa bu dev gerçekten kocaman olmalı.”

“Kocamandan da büyük.” dedi Eric. “Koskoskocaman.”

“Koskocaman mı? Hı?” dedi Neal. “Bu koskocamandan da kocaman! Bu dağ gibi! Bu...”

“Susacak mısınız!” diye tısladı Julie.

“Biz korkuyoruz Lort Sparr!” diye fısıldadı Ninn’lerden biri. “Eve dönmek istiyoruz.”

“Eve mi?” diye gürledi Sparr. “Benim asıl evim yukarıda, Yukarı Dünya’da! Ve oraya ulaşmamın tek yolu da bu devden yardım almak!”

Eric nefes alamıyordu. Ev? Yukarı Dünya’da? Benim dünyamda mı?

“Bu da ne demek oluyor?” dedi Neal.

Julie titremeye başladı. “Korkuyorum.”

“Kazın Ninn’lerim! Kazın!” diye bağırdı Sparr.

“Geri kalanını da kazın. Zor yeniden dirilmeli!”

Ninn’ler devasa kayaların altını kazarken büyücü, birden şimşek gibi, karanlık mezardan çıktı.

Zızzzzt. Ayna yeniden karardı.

Denizaltının ön tarafındaki camda kabarcıklar belirmeye başladı. Su artık daha azalmış görünüyordu. Max, denizaltının yönünü yukarı doğru çevirmişti.

Yüzeye doğru çıkıyorlardı.

Galen, yüzünde ciddi bir ifadeyle ağır ağır başını salladı. "Yolculuğumuz esas şimdi başlıyor. Sonunda, Lort Sparr'ı bulmamız gereken bir yolculuk bu. Ve onu durdurmamız gereken bir yolculuk!"

Denizaltı baloncuklar çıkararak suyun üzerine çıkarken Julie küçük pencereden dışarı bakıyordu. "Kara görünüyor. Uzun bir kumsal ve ardındaki kahverengi tepelerden başka bir şey yok."

Keeah onaylayarak başını salladı. "Panji-barrh kıyıları. Buraya tozlar diyarı derler."

Neal yutkundu. "Bilmeyen varsa diye söylüyorum." dedi. "Benim toza karşı alerjim var."

Dört

Panjibarrh'a Hoş Geldiniz!

Denizaltı güröldeyerek kıyıya kadar çıktı ve kumun üzerinde durdu.

Hop! Hep birlikte üst bölmeden çıktılar.

Önlerinde, bir dizi ufak tepe uzanıyordu. Onların arkasında, daha büyük tepeler vardı. Ve hepsinin ardında daha da yüksek tepeler devam ediyordu. Her şey kahverengi, tozlu ve dümdüzdü.

"Panjibarrh, biraz sıkıcı gibi." dedi Neal.

"Umut edelim ki sadece sıkıcı olsun." dedi heyecanla Max. "Ama burası Droon. Burada her an her şey olabilir."

Galen denizaltıya geri döndü, birkaç kelime söyledi ve denizaltı tekrar suya gömüldü.

Keeah dikkatlice tepeleri inceledi. Sonra derin bir nefes alıp kolyesinin ucundaki tüyü tuttu.

“Lort Sparr bu tepelerden birinde.” dedi. “Onun varlığını hissedebiliyorum. Hadi! Şimdi gidip onu bulalım.”

İlerleyen saatlerde grup hâlinde, tepelerin arasındaki dar geçitlerden yukarı tırmandılar. Bir geçitten diğerine doğru altı yolcu, yavaş ama emin adımlarla ilerliyorlardı.

Önlerine çıkan girişlerin birinde Galen aniden durdu.

Başını yavaşça çevirdi ve dikkatlice etrafını süzdü.

“Orada...” diye mırıldandı. “Kayalıkların arasındaki o karanlık yerde. Orada bir şey var.”

Max ürperdi. “Ne var efendim?”

Galen karanlığın içine doğru baktı. “Bir mağara. Ve... o da orada.” Sonra, Keeah’a doğru döndü.

“Prenses.” dedi. “Orada şeytani bir şeyler olduğunu seziyorum. Ve eğer bu hissettiklerim

doğruysa Sparr düşündüğümüzden de korkunç şeylerin peşinde olabilir. Oraya gitmem gerekiyor. Siz ve diğerleri burada bekleyin.”

“Dikkat edin efendim.” dedi Max.

Büyücü, örümcek trole bakarak gülümsedi. “Merak etme dostum, benim zamanım henüz gelmedi.”

Ardından, Galen pelerinine sarınarak mağaradan içeri girdi.

Bir anda, yukarıdaki tepelerde garip sesler yankılanmaya başladı. Derinlerden gelen güm-bürtüye benzeyen sesler... Sonra birden etraf sakinleşti. Geçitte derin bir sessizlik vardı.

“Çok garip.” diye fısıldadı Julie. “Sanki dünyadaki tüm sesler bir anda sustu.”

Neal şüpheyile tepelere baktı. “Sence Lort Sparr...”

Foşş!

Aniden ortaya çıkan rüzgâr, yerdeki tozları havaya kaldırdı. Gittikçe daha hızlı esmeye başladı. Sonunda havada hızla dönen karanlık, hortum gibi bir şekil aldı.

“Eyvah!” dedi Eric gözlerini korumaya çalışarak. “Çıkalım buradan!”

Ama rüzgâr onlardan daha hızlıydı. Sanki canlıymış gibi dönen toz sarmalı, beş arkadaşın üzerine doğru gelmeye başladı.

“Dikkat edin!” diye bağırdı Keeah. Bir yandan da Max’i büyük bir kayanın arkasına çekmeye çalışıyordu.

Julie, onlara yetişmeye çalıştı; ama ayağı takıldı ve sendeledi. Dengesini kurmayı başardıysa da rüzgâr ardından toz püskürterek ona yetişti.

“Yardım edin!” diye bağırdı, rüzgârdan kurtulmaya çalışırken.

Neal saklandığı yerden çıktı. “Julie!” diye seslendi.

Keeah da sığındığı yerden çıkıp hızla dönen hortuma doğru bir adım attı. Boynundaki tüyü tutarak bir şeyler söylemeye başladı ama sözleri rüzgârın uğultusunda kayboldu.

Rüzgâr, Julie’nin etrafında dönerek onu sıkıştırdı. “Beni yakaladı!” diye çığlık attı.

Rüzgâr onu içine çekiyordu.

Eric hortuma doğru koştu ve kollarını uzattı. “Julie, buradayım!” diye bağırdı. Yerden kalan tozlar görüşünü engelliyordu. “Geliyorum!” diye bağırdı.

Ama rüzgâr gelmesine izin vermiyordu.

Hortum, Julie ile birlikte dönüp duruyordu. Artık tüm geçişi kaplamıştı. Yerden yükselmeye başladı. Julie'yi de beraberinde sürüklüyordu. Yerdekilere artık Julie'nin çılgınlıklarını duyamıyorlardı.

“JULIE!” diye bağırdı Eric son kez.

Biraz sonra karanlık hortum yok oldu.

Geçitteki rüzgâr birden duruldu.

Fırtına sona ermişti.

Ve Julie gitmişti.

* *
Beş * *

Saklı Köy

“O tarafa doğru gitti!” dedi Keeah, yüksek tepeyi işaret ederek. “Julie’yi bulmalıyız. Ve çabuk olmalıyız. Hadi!”

“Peki Galen ne olacak?” diye sordu Neal.

“O Droon’daki en iyi büyücü.” dedi Max. Keeah’ın arkasından çoktan tırmanmaya başlamıştı bile. “Galen Longbeard (Longbirt) kendi başının çaresine bakabilir!”

Dört arkadaş hep birlikte yarışır gibi toz fırtınasının ardından tepeye doğru koştular. Birer

birer tepeleri aşıyorlardı. Yükseldikçe yükseliyorlardı.

“Ya onu bulamazsak?” dedi Neal. Kayalıklara tırmanırken güçlkle nefes alıyordu.

“Öyle bir seçenek yok!” diye onu tersledi Eric. “Julie özeldir. Onu bulacağız. İlerlemeye devam etmeliyiz. Devam etmemiz gerekiyor.”

Max, örümcek ağının yardımıyla, oradan oraya atlıyor, onlardan daha hızlı ilerliyordu.

Aniden, durdu. Küçük burnunu havaya kaldırdı. Koklamaya başladı. “Duman.” dedi.

“Duman, genellikle insanların yakınlarda olduğunu gösterir.” dedi Keeah.

Neal başını salladı. “Dikkatli olalım. Dikkatli olmak iyidir.”

Tepeler arasındaki bir aralığa gelene kadar dumanı takip ettiler.

Yamaçta kümelenmiş düzinelerce ev olan bir aralıktı burası. Evlerin çatıları kubbe şeklin-deydi ve çamurdan yapılmışlardı.

Duman bu çatıların bacalarından geliyordu.

“Bir köy.” diye fısıldadı Eric.

Köyün tam orta yerinde, daire şeklinde geniş bir yer vardı.

Uzaktan, yan dönmüş dev bir tekerleğe benziyordu.

Ve tekerleğin tam orta yerinde de...

"Julie!" dedi Keeah.

Julie'nin etrafındaysa kırmızı tüylü yüzlerce küçük yaratık vardı. Her biri en fazla bir metre boyundaydı. Tıpkı köpeklerinki gibi, ucundaki siyah kısım dışında her tarafı tüylerle kaplı burunları vardı. Kulakları sivri ve uzundu.

"Onu esir almışlar." dedi Neal. "Ve sayıları da bizden oldukça fazla görünüyor. Bir fikri olan?"

"Biraz büyüünün faydası olur herhâlde." dedi Keeah. Elini, dördünün üzerine doğru salladı. Etraf bir anda pembe bir toz bulutuyla kaplandı.

"Görünmezlik bulutu!" dedi heyecanla Max. "Galen, iyi ki bunu sana öğretmiş prenses. Hadi! Bizi içeri sok."

Pembe bulutun içinde gizlenip, dört arkadaş sürünerek köye vardılar. Kimse onları görmedi.

Tüylü yaratıklardan en büyük olanı, dev bir tekerleğin üzerinde Julie'ye doğru ilerliyordu.

“Şimdi...” dedi. Konuşurken burnunun etrafındaki tüyler kıvrılıyordu. “...Şimdi, onu alacaksın.”

Julie kafasını salladı. “Hayır... lütfen...”

Eric, Neal ve Keeah’a bir bakış attı. “Başı dertte! Onu buradan çıkarmamız gerekiyor... hemen şimdi!”

“Siyah miğferi getirin!” diye emretti tüylü yaratık. “Ben, Batamogi (Betamogi), Oobja (Obja)’nın kralı, bunu senin başına yerleştireceğim!”

Eric daha fazla dayanamadı. Pembe buluttan sıyrılıp platforma doğru koştu.

“Durun!” diye bağırdı avazı çıktığı kadar. “Julie bizim arkadaşımız. Onu rahat bırakın!”

Sivri kulaklı yaratıklar bir anda ona doğru döndüler.

Yaratıkların arkasında duran Julie, gördüklerine inanamıyormuş gibi gözlerini kırıştıırıyordu. “Eric?”

Ufak, tüylü kral dönerek, “Kim bu Eric?” dedi.

“Benim!” dedi Eric. “Ve eğer Julie’ye zarar vermeye çalışırsanız sizi şey gibi yaparız... şey...”

Neal da pembe bulutun içinden fırlayarak Eric'in yanına geldi. "Pizzanın üzerindeki peynir gibi!"

Keeah, Max'le birlikte pembe buluttan çıkarken, "Yani, ona zarar vermeyin!" diye bağırdı.

Batamogi geriye doğru bir adım attı. "Zarar vermek mi? Ama... Julie, bizim yeni prensesimiz! Halkımıza yardım etmek için geldi. Ona taç giydireceğiz."

Eric kaşlarını çatı. "Ne? Ya, tabii. Taç mı giydireceksiniz? Hem de miğfer gibi acayip bir şey öyle mi?"

Tilki gibi kulakları olan lider, parlak miğferi havaya kaldırdı.

Miğfer, birbirinden güzel mücevherlerle süslenmişti.

"Siyah onun saçına daha çok yakışır." dedi kral. "Biri pembe, ikisi açık mavi tonlarında başka güzel miğferlerimiz de var. Ama bence siyah tam onun rengi."

Eric gözlerini kırptı. "Eeee... ben... şey..."

Julie gülerek arkadaşlarına doğru hoplaya zıplaya gitti. "Onlar bana zarar vermiyor." dedi.

“Fırtına beni, onların köylerine kadar getirdi. Bana karşı çok ama çok iyi davrandılar! Her şey tıpkı rüyamdaki gibiydi!”

Kalabalığa döndü. “Hey millet! Eric, Neal, Keeah ve Max’le tanışın.”

Tüylü kral yere kadar eğildi ve selam verdi. “Ben, Batamogi, Oobja’nın kralıyım. Bizler Panjibarrh tepelerinin köstebek insanlarıyız.”

Batamogi, Keeah’ın önüne gelince bir kez daha selam verdi. “Hoş geldiniz prenses. Droon’daki herkes sizi tanıyor. Ama burada bir başka prenses daha var. Prenses Julie.”

Sözlerinin ardından, elindeki, mücevherlerle kaplı miğferi Julie’ye uzattı.

Julie güldü. “Ben gerçekten sadece normal bir çocuğum.”

Kral tüylü kafasını kaşıdı. “Köstebek insanların sezgi kabiliyetleri çok yüksektir. Biz birinin sahip olduğu gücü daha kendi farkına varmadan anlayabiliriz. Ve inan bana Julie, senin birtakım güçlerin var. Bize yardım edeceksin, sen de göreceksin.”

Julie, üzeri mücevherlerle süslü miğferi başına geçirirken gözlerini kapadı. "Süper." dedi. "Ama yine de buna inanmıyorum."

Keeah; tilki kulaklı, kırmızı tüylü krala doğru döndü. "Buraya Lort Sparr'ı bulmaya geldik."

Köstebek kılığındaki insanlar korkuyla geri çekildi.

"Sparr!" dedi. Batamogi'nin gözleri öfkeyle parlıyordu. "Bizler, onu sevmeyiz. Biz barışçıl bir topluluğuz. Ama Sparr, Zor'un mezarını göstermemiz için bizi zorladı. Asırlardır biliyoruz ki Zor, eski Goll Krallığı'nın bulunduğu yerde gömülü. Tam bu tepelerin altında. Kardeşlerim Zor'un yerini söylememekte direnince Sparr onları alıkoydu. Ona bu devin gömülü olduğu yeri göstermezsem kardeşlerime zarar vereceğini söyledi."

Batamogi burnunu çekti, sonra da tüylü koluyla sildi. "İstediyini yapmak zorundaydım!"

"İşte, bizler de bu yüzden buradayız." dedi Eric. "Zor'u tekrar hayata döndürmeden Lort Sparr'ı durdurmalıyız."

Oobja kralı bir kez daha burnunu çekti, sonra dimdik durdu ve öne çıktı. “O hâlde sizlere, Lort Sparr ve Ninn’lerinin nerede olduğunu bizzat ben göstereceğim. Evet! Ama ondan önce karnımızı doyuracağız. Hadi dostlarım!”

Oobja insanları güldüler, sonra da kısa bacaklarıyla koşturmaya başladılar. Birkaç dakika sonra, tekerlek şeklinde bir ekmekle geri döndüler.

“Domates sosu ve peynirle pişirilmiş ekmek.” dedi Batamogi. “Biz bunları bu kadar büyük yaparız. Bazen tam ortasına oturur ve kenarındaki kıtır yerine gelene kadar yeriz!”

Neal’ın ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. Eric’e döndü. “Vay canına! Sanırım dün gece ben de rüyamda Droon’u gördüm. Ama farkına varmadım.”

Eric gülümsedi. Bir yandan da dev pizzayı midesine indiriyordu. Acaba dün gece kendisi de farkında olmadan Droon’u rüyasında görmüş müydü? Bunu merak ediyordu.

“Karnınızı iyice doyurun!” diye uyardı Batamogi. “Görevimiz oldukça tehlikeli.”

Büyük bir parça peynirli ekmek koparttı ve başıyla selam vererek Prenses Julie'ye uzattı.

“Ve Lort Sparr, bizi durdurmak için her şeyi yapacaktır!”

*
Altı
*

Yeni Bir Düşman?

Batamogi; çocukları büyük, yuvarlak platformdan indirdi. Halkı da onları izliyordu.

“Bu büyük tekerlek ne için peki?” diye sordu Eric.

Oobja kralı bıyıklarını düzeltti. “Tekerlek mi? Hımm, evet, size anlatayım...”

“Burada büyük bir çubuk var.” dedi Neal, bir taraftan da tekerin etrafını inceliyordu. “Bir şeyleri kontrol ediyor sanırım. Eğer bunu itersek ne...”

Tırrrrrk! Neal dokunduğu anda çubuk tiz bir ses çıkardı.

İlk önce tekerlek dönmeye başladı. Sonra nereden geldiği belli olmayan bir ısıklık sesi duyuldu. Ve ardından, yerden tozları uçuran bir hortum yükseldi. Neal'ı sıkıca tutarak havaya kaldırdı.

“Ahhh!” diye bağırdı. “Bana yardım edin!”

Batamogi hemen çubuğu eski durumuna getirdi.

Hortum bir anda yok oldu ve... Neal pat diye arka üstü yere düştü.

Julie güldü. “İşte, buraya bu şekilde geldim!”

Batamogi, Neal'ın kalkmasına ve üstünü temizlemesine yardım etti. “Biz buna ‘rüzgâr tekeri’ diyoruz. Gördüğünüz toz fırtınaları sayesinde köyümüzü istenmeyen yabancılardan koruyoruz. Ama ne yazık ki, toz fırtınası bu kez işe yaramadı ve Sparr'ın kardeşlerimi götürmesine engel olamadık.”

Ardından kral, çocukları köyün çıkışına yönlendirdi. Arkasını döndü ve halkını selamladı.

Onlar da, büyük tekerin üzerinde selama karşılık verdiler.

“Kardeşlerin nerede?” diye sordu Keeah.

Kral bir kez daha kafasını kaşıdı. “Bilmiyorum, ama içimden bir ses hâlâ hayatta olduklarını söylüyor.”

Batamogi, küçük grubu dar bir geçide doğru yönlendirirken güneş tozlu tepelerin ardından kendini gösteriyordu. Geçidin her iki tarafında da yüzlerce metre yüksekliğinde tepeler vardı.

Tilki kulaklı kral ileriye işaret etti. “Sparr, Ninn’lerini bu geçitten geçirmiş. Devlin mezarını kazmaya gelmişler. Onlara giderek yaklaşıyoruz.”

Eric, kısa bir süre için arkadaşlarıyla göz göze geldi. Doğruca Lort Sparr’ın yanına gidiyorlardı.

“Dikkat kelimesini çok kullandığımın farkındayım.” dedi Neal. “Ama sanırım şimdi tam sırası. Ne zaman ne olacağını bi...”

Kanat sesleri tepelerde yankılandı. Ardından bir haykırış duyuldu.

“Groggle’lar (Grogıl)” diye bağırdı Neal.

“Hayır! Daha kötüsü!” diye cevap verdi Batamogi. “Saklanın!”

Hava gittikçe ısınıyordu, bir anda, mavi bir ateş topu karşılarındaki tepeye çarptı. Ardından, dev kanatları olan mavi bir şey üzerlerin-

den uçtu. Vücudu pullu ve sertti. Keskin pençeleri gökyüzünde süzülüyordu.

“Bu bir ejderha!” diye fısıldadı Keeah. Eli yine kolyesine gidiyordu. “Hem de masmavi!”

Toprak ve kayalar, çarpışmanın şiddetiyle tepeden çocukların önündeki geçide doğru yuvarlanmaya başladı. Ejderhanın gölgesi hâlâ üzerlerindeydi.

Ejderha bir kez daha haykırdı. Sonra kendisiyle birlikte gölgesi de kayboldu.

Gün ışığı tekrar tepeleri aydınlattı.

Ejderha gitmişti.

Batamogi geçidin ortasına gelerek yukarı baktı. “Sparr geldiğinden beri, bu ejderha burarlarda dolanıp halkımı korkutuyor. Bu tepeler eskiden sessiz ve huzurluydu. Dilerim her şey yine eskisi gibi olur.”

Yakınlardan, metalin taşa vurmasına benzer bir ses geldi.

“Bu kazma sesi mi?” diye fısıldadı Eric.

Kral başını salladı. “Hadi. Neredeyse geldik.”

Parmaklarının üzerinde yolun sonuna doğru sessizce ilerlediler. Tepelerin ardında küçük bir vadi göründü.

“Aman Tanrım!” dedi Julie.

Vadi sanki yarılıp da açılmış gibiydi. Yüzlerce kaya etrafa yığılmıştı. “Groggle” denen uçan kertenkeleler de oradaydı. İri taşların çekilmesine yardım ederken inliyorlardı.

Lort Sparr, yüzlerce kırmızı Ninn savaşçısı toprağı kazarken onların başlarında duruyordu.

“Bütün mezarı kazıyorlar.” dedi Keeah. “Zor’un gömülü olduğu yeri ortaya çıkarmışlar.”

“Daha fazla gömülü kalmayacak gibi görünüyor.” dedi Max.

“Bakın!”

İki Ninn ağır bir kutuyu çekerek mezarın başına kadar getirdiler. Eric ve arkadaşları bu kutuyu tanımışlardı. Üzerinde Zor’un tılsımı vardı. Sparr, Jaffa (Cafa) şehrini buza çevirdiğinde kutuyu çalmıştı. Tılsım, ölü devi tekrar hayata döndürebilirdi.

Ninn’ler kutuyu açtı. Sparr büyük, siyah tılsımı içinden aldı. Ortasındaki mücevher gün ışığında parlıyordu. Büyücü gülmeye başladı.

“Bunu gerçekten yapacak!” diye fısıldadı Neal.

Sparr açılmış mezara doğru yürüdü. Yavaşça devin göğsüne atladı.

Tılsımı, Zor'un boynuna yakın bir oyuga yerleştirdi.

Tılsım yerine oturdu.

"şimdi ne olacak?" diye fısıldadı Eric.

O sırada, tam arkalarında homurdanmaya benzer bir ses duydular.

"O... oo..." diye mırıldandı Neal.

Çocuklar, kırmızı suratlı Ninn savaşçılarını görmeyi bekleyerek arkalarını döndüler.

"Sizi bekliyordum!" dedi.

*
*
Yedi
*

Sparr'ın Güçleri

Arkadaşlarının arkasında, “Buraya kadarmış, artık ölü sayılırız!” diye cıyakladı Max.

Ama Ninn gülümsedi. Ve şişman, kırmızı suratı değişmeye başladı. Önce r0engi soldu, ardından yanaklarından beyaz sakallar çıkmaya başladı. Savaşçının zırhı üzerinden sıyrıldı ve uzun, mavi bir cübbeye dönüştü.

“Galen!” dedi Keeah. “Buraya nasıl geldin?”

Büyücü konuşmaya başlamadan önce onları gölgeye doğru çekti. “Gördüğüm mağara, Goll’un

eski girişlerinden biriydi. Yakalanmamak için de Ninn kılığına girdim. Dostlarım, durum bizim düşündüğümüzden de kötü. Sparr'ın Zor'u diriltmek istemesinin tek bir nedeni var.”

Keeah ürperdi. “Nedeni ne?”

“Asırlar önce Zor, ‘Altın Arı’ denen bir büyün sayesinde yer altından çıkabildi.” dedi Galen. “Sadece dev onun nerede saklı olduğunu biliyor.”

“Altın Arı!” diye bağırdı prenses korkuyla. “Sparr'ın ihtiyacı olan üç güçten biri!”

Eric, Neal ve Julie birbirlerine baktılar.

Hepsi de Galen'in, Sparr'ın bu güçlerinden bahsettiğini hatırlıyordu. Bunlar, kötü büyücünün Droon'u ele geçirmek için yarattığı nesnelerdi. Galen, bunu öğrendiğinde bir büyü yapmış ve nesnelerin şekil değiştirmelerini sağlamıştı.

Artık onlar saklı tutuluyordu ve hiç kimse nerede olduklarını bilmiyordu.

İlki, “Şafağın Kırmızı Gözü” adında bir mücevherdi. Doğal olayları kontrol edebiliyordu.

“Peki bu Altın Arı ne işe yarıyor?” diye sordu Neal.

“Arı, Şafağın Kırmızı Gözü’nden çok daha tehlikeli.” dedi Galen. “Başkalarının zihinlerine ve düşüncelerine hükmetmeyi sağlıyor.”

Neal homurdandı. “Hıh! Benim zihnimi kontrol edemez.”

“Doğru.” dedi Eric. “Sadece pizza, dondurma, fıstık ezmesi böyle bir şeyi yapabilir. Ve tabii ki bir de çikolata.”

Neal surat astı. “Karnımı acıktırıyorsun.”

Julie, Galen’e döndü. “Ne yapabiliriz?”

Ama büyücü cevap vermedi. Gözleri korkuyla açılmıştı. “Şuraya bakın!” dedi.

Sparr, devin yanında duruyordu. “Droon’un yıldızları adına yüksel Büyük Zor! Yüksel!”

Bastıkları yer gümbürdemeye ve sallanmaya başladı.

Sonra birden, devin büyük kolları yerden aldığı kayaları fırlatarak yukarı kalktı. Bacakları toprağı dağıtarak büküldü. Ve ne olup bittiğini anlamadan Zor mezarından çıktı.

Ayaklarının üzerinde durdu.

Devasa gölgesi vadiyi kapladı.

“O... oo!” dedi Julie. “Bir sorunumuz var.”

“Hem de büyük bir sorun.” dedi Max.

Dev, karanlık gözlerini büyücüye dikti. Basit bir hareketle, Lort Sparr'ı bir anda ezebilirdi.

Ama Zor, onu ezmedi. Sparr'ın önünde diz çöktü ve başını eğdi.

“Sahip!” diye gürledi dev. “Emrinizdeyim.”

“Aman Tanrım!” diye fısıldadı Eric. “Biz bu şeyi nasıl durduracağız?”

“Durduramayız!” dedi Max, titriyordu. “Biz öldük!”

Sparr'ın yüzünde şeytani bir gülümseme belirdi.

“Zor, emrediyorum. Git ve Altın Arı'yı bul!”

Zor kafasını çevirip uzun uzun güneşe baktı. Karanlık gözleri kıvılcımlar saçıyordu.

“Arı'yı ele geçirince, ben, Lort Sparr, tüm Droon'u ele geçireceğim!” diye bağırdı büyücü. “Sonra da Yukarı Dünya'yı ele geçireceğim!”

Yukarı Dünya! diye düşündü Eric. Benim dünyam.

Sparr, elini yumruk yapıp salladı. “Git, benim güzel devim! Arı'yı bul!”

Dev, koca gövdesini çevirdi.

Bamm! Bir adım attı.

Bamm! Bir adım daha.

“Git!” diye haykırdı Sparr. “Seni hiçbir şey durdurmasın.”

Eric daha fazla dayanamadı. Gölgeden dışarı atlayıp yumruğunu deve doğru salladı.

“Bizim dışımızda hiçbir şey... belki!” diye haykırdı. “Çünkü biz seni durduracağız!”

Baaamm... Dev durdu. Kocaman, bronzdan yüzünü onlara doğru döndürdü.

Bakışlarını Eric ve arkadaşlarına çevirdi.

“Hımm.” diye mırıldandı Eric. “Bunu gerçekten söyledim mi?”

“Öyle görünüyor.” diye cevap verdi Neal.

Sparr döndü ve çocukları işaret etti. “Zor! Yok et onları!”

“Dikkat edin, işte geliyor!” diye bağırdı Bata-mogi.

Devasa bir ayak çocukların yakınına basarak toprağı titretti. Bamm!

Sparr vahşice gülmeye başladı. “Evet! Evet! Yok et onları! Hepsini!”

Devin diğer ayağı çocukların üzerine doğru kalktı.

Kocaman gölgesi üzerlerine düştü.

Avazı çıktığı kadar, “Koşun!” diye bağırdı Batamogi.

sekiz

Bronz Dev

Keeah ileri doğru atılarak tam zamanında Eric'i geri çekmeyi başardı.

Bamm! Zor'un diğer ayağı da yere indi. Ardından dev kolları Keeah'a doğru uzandı.

“Hayır!” Keeah, tepeden aşağı Zor’a doğru kayd.

Birden, gökyüzünden bir çığlık daha duyuldu. Ses yüksek tepelerin arasında yankılandı.

“Mavi ejderha!” diye bağırdı Neal.

Ejderha, Zor'a karşı saldırıya geçti, ama Zor daha hızlı davrandı. Göz açıp kapayınca-

ya kadar tepelerden birinin zirvesini sıkıca tuttu ve ikiye böldü. Avucuna aldığı kayaları ejderhaya doğru fırlattı.

“Yıkıl karşımdan canavar!” diye gürledi Zor.

Ejderha, pençelerini çıkartarak ona doğru uçtu. Sonra tekrar saldırıya geçip dişlerini devin omzuna geçirdi.

“AHHHHH!” diye haykırdı Zor. Dengesini kaybetmişti.

Baamm! Dev aşağıdaki vadiye kayalar savurarak, sırtüstü tepelerin üzerine düştü.

Eric, yoldan hızla çekilip Neal’ın yanına geldi.

“Panjibarrh’ın sıkıcı olduğunu söylemiştin sen, değil mi?” diye sordu.

“Hayır, söylemedim!” dedi Neal. Tam o anda devin koca ayağı yanına düştü.

Sparr’ın kahkahaları bir anda çığlığa dönüştü.

“Galen, canımı çok fazla sıkmaya başladın. Felaketinle yüzleşmeye hazırlan!”

Parmak uçlarında kırmızı alevler belirdi.

Büyücü gayet sakin görünüyordu. “Son numaramı henüz görmedin. Sparr.” Kötü büyücüye doğru mavi renkli bir yıldırım gönderdi.

Yıldırım, Sparr'ın ayaklarının dibine kadar geldi ve büyücüyü yere düşürecek şiddetle çaktı.

"İkiye karşı birsin Sparr!" diye bağırdı Keeah. Galen'in ardından o da bir yıldırım gönderdi.

Sparr bir kere daha yere düştü.

İki büyücü güçlerini birleştirerek Sparr'ı, Zor'un mezarının derinliklerine doğru ittiler. Sonra da derinlere düşen Sparr'ın peşinden gittiler. Yıldırımlarının mavi ışığı mezarın dışına taşıyordu.

Ejderha, Zor'a saldırmaya devam ediyordu.

"Ahhh!" Dev feryat ediyordu. Ejderhaya bir darbe indirdi. Sonunda bir fırsatını bulan dev, Neal ve Julie'yi ezmeye çalıştı; ama onlar hızlı davranıp kaçmayı başardılar.

"Yakalayamazsın ki!" diye bağırdı Julie. "Biz özeliz!"

Ejderha kükreyerek devin etrafında dönme-ye başladı. Çenesini kocaman açıp ağzından mavi bir ateş püskürttü. Zor, yüzünü korumaya çalışırken çocuklardan uzaklaştı.

Ejderhanın püskürttüğü başka bir alev, devi daha da uzağa gönderdi.

"Ejderha yeniyor!" diye bağırdı Eric.

Gool'un Uyuyan Devi / F:5

Bir anda vadinin üzerindeki gökyüzü kırmızıya dönüştü.

Sparr mezarın derinliklerinden yükseldi ve tepedeki bir kayanın üstünde durdu. Mezarın üzerine, art arda kırmızı yıldırımlar gönderiyordu.

Çok geçmeden mezarın derinliklerinden bir çığlık duyuldu.

“Keeah bu!” diye haykırdı Max. “Başı dertte!”

Ejderha hızla döndü. Keskin yeşil gözleri âdeta tozlu havayı delip geçiyordu.

Eric, canavara dikkatlice baktı. Gözlerinde bir şey vardı... Neydi peki bu? Korku. Ve başka bir şey...

“Ejderha, Keeah’a yardım etmeli!” diye bağırdı Eric. “Hadi çocuklar. Zor’u oyalamamız gerek!”

Neal ve Julie deve doğru taşlar fırlattılar. Eric, yerden bir kürek alıp devin ayağına vurmaya başladı. Dan! Dun! Dan!

“Hey!” diye bağırdı Neal. “Rüyan Eric. Çöp tenekesine vurmak. İşte olması gereken de bu!”

Eric vurmaya devam ederken gülümsedi. “Demek oluyor ki ben de dün rüyamda Droon’u görmüşüm! Hey, ben de özelim!”

Ejderha, Sparr'a doğru uçarken büyücü garip kelimeler mırıldanmaya başladı.

"Zor... katoo... selam... teeka... meth!"

Sparr'ın üzerinde kırmızı bir bulut belirdi ve hemen Zor'un yanına geldi. Tılsım, kırmızı bulutu içine çekti. Üzerindeki kristal alev alev parlıyordu.

"HIRRR!" diye gürledi dev. "Köyü yok et! Köyü yok et!"

Zor, kollarını yukarı kaldırdı. Toz, tepelere doğru döndü ve tırmanmaya başladı.

"Hayır!" diye haykırdı Batamogi. "Zavallı halkım!"

Dannn! Dannn! Her adım, bir deprem etkisi yaratıyordu. O sırada kalın bir toz bulutu çocukların etrafını sardı.

Eric gözlerini korumaya çalıştı; ama toz her yerdeydi. "Hiçbir şey göremiyorum." dedi sendeleyerek.

Julie ona doğru koştu. "Gözlerini ovala Eric."

Eric, ellerini yumruk yapıp içeri kaçan tozları temizlemek için gözlerini ovaladı. "Teşekkürler. Hadi, şimdi buradan gidelim!"

Julie, Eric'e baktı. Gözlerini kıstı. Sonra birden topuklarının üzerinde dönmeye başladı. "İşte bu! Hadi, herkes gelsin! Bu paslanmış, metal beyinli canavarı durdurabiliriz."

"Nasıl?" diye sordu Neal peşinden koşarken.

"Bu tepeler neyle ünlüyse onunla." dedi Julie. "Tozla!"

*
*
Dokuz
*

Toz Bizden Yana

Dann! Dann! Dev, geçtiği tepeleri titreterek, Oobja köyüne doğru ilerliyordu.

Batamogi, kısa bacaklarının izin verdiği kadar hızla yürüyordu. Bıyıkları korkudan kıvrılmıştı. "Umarım, halkımı kurtarabiliriz."

Julie, krala yetişmeye çalışıyordu. Siyah miğferi akşam güneşinin ışığında pırıl pırıl görünüyordu. "Onları kurtaracağız. Merak etme."

Paat! Küüt! Zor, çocukların üzerine iri kayalar fırlatıyordu.

Üzerine gelen bir kayanın neredeyse altında kalacak olan kralı kenara çekerken, hızla geçide girip Zor'dan daha önce köye varmayı başardılar.

Oobja'lılar evlerinde saklanıyordu.

Çocuklar, dev tekere doğru koştular.

Batamogi, tekeri kontrol eden çubuğun başına gelerek, "Prenses Julie, bu onur sizindir!" dedi.

Julie başını salladı, sonra da daha önce Neal'ın yaptığı gibi çubuğu çekti. Rüzgâr tekeri dönmeye başladı. Gittikçe daha hızlı dönüyordu.

Tekerin ortasında karanlık bir toz tüneli belirdi. Tozlar gökyüzüne doğru bir hortum gibi dönerek yükseldi.

"Bir şeyleri kontrol etmekte ustayımdır." dedi Max. "Size yardım edeyim." Sekiz bacağını birden kontrol çubuğunun etrafına doladı ve tüm gücüyle çekti.

Kral Batamogi de Max'e katıldı.

Tozdan hortum, tepeye varmıştı.

Ve işte o da oradaydı.

Zor. Bronz kafası ufukta görülen dev, iki tepenin arasında belirdi. Kendini yukarı çe-

kerek aradan tırmandı. Ve çocuklara doğru nefretle kükredi.

Tam köyü yerle bir etmek için ayağını kaldırdığı anda toz fırtınası etrafını sardı.

Zor, kocaman kollarını yüzünü korumak için kaldırdı. Fırtınayı elleriyle uzaklaştırmaya çalışarak geri geri gitti.

“Göremiyor.” dedi Eric. “İşe yaradı!”

Zor, yakınındaki en yüksek tepeye kadar gireledi. Bir eliyle gözlerini korumaya çalışırken diğeriyle hâlâ fırtınayı savuşturmaya çalışıyordu.

Ama fırtınanın onun peşini bırakacağı yoktu.

Zor geriye doğru bir adım daha attı.

Üzerine bastığı kayalar gürültüyle kaydı.

“AAHHH!” diye çığlık attı dev.

Ardındaki dağa takılarak kulakları sağır eden bir sesle vadiye yuvarlandı.

Batamogi ve Max tekeri yavaşlattı. Fırtına dindi. Bir anda köydeki tüm sesler kesildi.

Çocuklar, dev metal adamın yanına gitmek için koşular.

Dev önce titredi, sonra tamamen hareketsiz kaldı.

Ve dudakları kıvrıldı.

“Hişşşt, millet!” dedi Eric yavaşça deve doğru sürünerek. “Zor, bir şey söylemeye çalışıyor gibi.”

“A... A... Agrah... Voor!” dedi dev. Sonra derin bir nefes verdi.

Ve bir daha hiç konuşmadı.

Bir kez daha titredi ve ardından karanlık gözleri tamamen kapandı.

“Agrah... Voor ne?” diye sordu Neal.

Gökyüzü kırmızıya döndü.

“Boş ver şimdi onu! Sparr geliyor!” dedi Julie.

Kısa bir süre sonra Sparr gökyüzünde belirdi. Zor’un yanındaki tozlu tepede durdu.

“Pek mutlu görünmüyor.” diye mırıldandı Neal.

Sparr’ın başının ortasındaki sivri uçlu noktalar kan rengindeydi ve parlıyorlardı.

“Ahh, Zor. Benim Zor’um! Dev bronz adam.” dedi Sparr. “Yüzyıllarca uyuduğun yerde benim dileğimi yerine getirmek için bekledin! Ve şimdi...”

“Evet, ne yazık ki artık işine yaramaz.” dedi Eric.

“Çöp arabasını getirin.” dedi Neal.

Sparr onlara doğru döndü. “Siz çelimsiz ufaklıklar, beni yendiğinizi mi sanıyorsunuz? Bu sadece bir başlangıç. Asla kazanamayacaksınız. Şimdi bana, Zor’un ne dediğini söyleyin!”

Eric elini fermuar çeker gibi ağzına götürdü.

Julie kafasını sallayıp kollarını birbirine doladı.

“Söyleyin!” diye emretti Sparr. “Yoksa...”

Sonunda, Neal elini kaldırdı. “Zor dedi ki...”

“Ne?” diye haykırdı kötü büyücü.

Neal kaşlarını çattı. “Dedi ki, sen...”

“Evet?” dedi büyücü.

“Dedi ki... kendine başka uğraşlar bulmalıymışsın!” diye sözünü bitirdi Neal.

Sparr, Neal’ın üzerine doğru atıldı. Gözleri öfke doluydu. “Bunlar, senin son sözlerindi aptal çocuk. Kendi sonunuzu getirmiş oldunuz!”

Eric yutkundü, sonra Julie ve Neal’a döndü. “Son. Bunun iyi bir şey olma ihtimali pek yok herhâlde değil mi?”

Neal başını iki yana salladı. “İyi bir şey olmadığı kesin gibi.”

On

Son Bir Şey?

Mavi renkli bir yıldırım tepeleri aşırıp Sparr'ın yanında patladı.

Çocuklar döndü. "Oleeyyyy!" diye bağıldılar sevinçle.

Tozların arasından Galen ve Keeah göründü. Elleri Sparr'a doğru kalkmıştı. Parmak uçlarından mavi kıvılcımlar çıkıyordu.

"Sparr defol!" dedi Galen. "Sen kaybettin!"

Eric sırıttı. "Bu senin günün değilmiş demek ki Sparr."

Ejderha tekrar gökyüzünde belirdi.

Ve aynı anda köyden vadiye doğru gelen yüzlerce Oobja'lı görüldü. Sparr'a doğru geliyorlardı ve kızgın görünüyorlardı.

Büyücü, kapana kısılmış bir hayvan gibi inledi.

Kollarını havaya kaldırdı, pelerinini kanat gibi çırpı ve yükseldi.

"Gelin, Ninn'lerim." dedi üzgün bir sesle. "Savaşa devam etmek için bugün yaşamalıyız. En sonunda zafer bizim olacak!"

Çok geçmeden kırmızı suratlı Ninn'ler groggel'larına bindiler. Liderlerinin arkasından uçarlarken gökyüzü bir anda karardı.

Birkaç dakika içinde Sparr ve ordusu gözden kayboldu.

"Yihuuu! Yendik onu!" diye bağırdı Neal sevinçten zıplayarak. "Bugün biz kazandık! Biz kazandık!"

"Harika işti dostlarım." dedi Galen.

Dev önlerinde hareketsiz yatıyordu, gözlerinin üzeri tozla kaplanmıştı.

"Planın işe yaradı." dedi Keeah, Julie'ye.

Oobja kralı mutlulukla gülümsedi. “Size bazı güçleri olduğunu söylemiştim. Mükemmel bir hayal gücü!”

Julie gülümsedi. “Ejderhanın da yardımı oldu tabii.”

Prenses Keeah yukarı baktı. Ejderha tepelerden birine konmuş sessizce köyü izliyordu.

Keskin yeşil gözleri Keeah’ınkilerle buluştu. Sanki aralarında sözlere dökülmesi güç bir şeyler oldu.

Keeah’ın nefesi kesildi. “Aman Tanrım! Anne?”

Ejderha tekrar haykırdı.

“Biliyordum!” dedi Max. “O, Kraliçe Relna! Bu yüzden bize yardım etti. Prensesim, ejderha sizin anneniz.”

Ejderha yavaşça süzülerek köyün çıkışına konarken Keeah da ona doğru koşuyordu. Annesinin çıkardığı derinden gelen, yumuşak sesleri anlıyor gibiydi.

“Ejderha kraliçe.” dedi Neal. “Bu, gerçekten süper.”

Galen gülümsedi. “Bir kez daha bir araya gelmeyi başardılar.”

“Aileler bir arada olmalı.” dedi Max.

Batamogi içini çekti. “Keşke, dokuz kardeşim de şimdi burada olsa ve bunları görseydi.”

Julie, krala baktı. “Bir dakika. Sen dokuz kardeş mi dedin? Senin dokuz kardeşin mi var?”

Batamogi başını sallayarak onayladı. “Köyü hep birlikte yönetirdik. Her birimiz doğduğumuz gün taç giydirildi.”

Julie gözlerini kııptı. “Dokuz kardeş, dokuz kral, dokuz... karga?”

Eric, Julie'ye bir bakış attı. “Rüyan!”

“Evet, rüyam!” diye tekrarladı Julie. “Tepele-
rin üzerinde uçuyordum ve dokuz karga görüyordum... Aman Tanrım! Şimdi ne olduğunu anladım. Anladım.”

Julie, Keeah ve annesine doğru koştu. “Annen bizi bir yere götürebilir mi?”

Keeah güldü. “Bu, onu kesinlikle memnun eder!”

Julie atladı. “Hadi millet! Kral Batamogi, aile buluşmasına hazırlanın!”

Herkes sırayla Kraliçe Relna'nın sırtına yerleşti. Julie tepeleri işaret etti. Kraliçe kanatlarını bir kez cırıptı ve yerden yükseldi.

“Tıpkı rüyamdaki gibi.” dedi Julie. “Droon’un üzerinde uçuyordum.”

“Ve başında da bir taç vardı.” dedi Neal, Julie’nin siyah miğferine dokunarak. “Tıpkı şimdi olduğu gibi.”

Ejderha, yeşil gölün üzerinden hızla geçerek Julie, Neal ve Eric’in yolculuklarına başladıkları tepeye indi.

Zirvede, halka şeklinde dizilmiş dokuz garip ağaç vardı. Batan güneşin solgun ışıkları altında heykel gibi dikiliyorlardı. Birbirine dolanmış dalları gökyüzüne uzanıyordu.

Julie, Batamogi’ye döndü ve, “Rüyamda bir tepede oturan dokuz karga vardı. Burada da dokuz ağaç var. Kardeşlerin yardım etmeyi reddedince Sparr onlara büyü yapmış olmalı. Yani onların dış görünümünü değiştirerek bir ağaca çevirmiş!” dedi.

“Bizi yakaladıklarında, aslında bize zarar vermeye çalışmıyorlarmış.” dedi Neal. “Bizden sadece yardım istiyorlarmış!”

“Onları özgür bırakabilecek bir büyü var.” dedi Galen. “Ve Keeah, bunun için sen de bana yardım etmelisin.”

Galen ve Keeah ellerini birleştirdi. Birlikte mırıldanmaya başladılar. “Teppi – kualetm – bratoo!”

O anda, ağaçların etrafını mavi bir sis bulutu sardı.

Dallar kıpırdamaya ve kırılmaya başladı.

Ağaçlar ufak çalılara, yapraklar ufalarak kırmızı tüylere ve kalın kökler bacaklara dönüştü. Yukarıdaki büyük dallar da kol şeklini aldı.

“İnanamıyorum! İnanamıyorum!” diye bağırdı Batamogi. “Gördün mü Julie? Bize gerçekten yardım ettin. Şimdi hep birlikte mutluluk dansı yapabiliriz!”

On kısa ve şişman kral birbirlerine özlemle sarıldılar. Kollarını birbirlerine doladılar ve gülererek bir halka oluşturup dönmeye başladılar.

Onlar dans ederken Eric, Galen’e döndü. “Zor, ölmeden önce bir şey söyledi. Sanırım şöyle bir şeydi... Agrah-Voor!”

Galen’in gözleri fal taşı gibi açıldı. “Agrah-Voor (Agra-Vur), Kayıpların Efsanevi Diyarı’dır. Droon’un geçmişteki kahramanları orada bulunur.”

Max korkuyla titredi. “Derler ki, Agrah-Voor’a girmenin tek yolu... bir... hayalet olmaktır!”

Neal geri çekildi. “O hâlde, oraya gitmiyoruz.” Etrafına bakındı. Hiç kimseden ses çıkmıyordu.

“Oraya gitmeyeceğimizi söyleyin!” dedi.

Keeah gülümsedi. “Bence bunun cevabını sen de biliyorsun Neal.”

Neal kaşlarını çattı. Sonra da omuz silkti. Ardından gülümsedi. “Agrah-Voor, ha? Hayalet insanların yaşadığı yer? Tek bildiğim, bu gece rüyamda ne göreceğim!”

Tozlu tepelerden aşağı doğru ılık bir rüzgâr esti. Çocuklar yukarı baktı. Büyülü merdiven, kayalığın ucunda belirmişti.

“Görünüşe bakılırsa bugünlük maceramız burada bitiyor.” dedi Julie miğferini çıkarırken. “Gitme zamanı.”

Batamogi miğferi aldı ve, “Sen geri dönüp onu yeniden alana kadar, buna gözümüz gibi bakacağız prenses.” dedi. “Sen geri dönüp, onu yeniden alana kadar.”

“Umarım, geri dönerim.” dedi Julie.

Batamogi kıs kıs güldü ve kafasını kaşıdı. “Sparr’ın haklı olduğu bir şey vardı. Bu sade-

ce başlangıç. Geri döneceksiniz. Döneceğini-
zi biliyorum.”

Üç arkadaş basamaklara doğru ilerledi.

Keeah arkalarından el salladı. “Sihir devam
etsin!”

“İşte bundan emin olabilirsin!” diye seslendi
Eric.

Ardından prenses, Galen, örümcek trol ve
Panjibarrh’ın on kralı, Kraliçe Relna’nın sırtına
atladı. Ejderha bir kez merdivenin etrafında
döndü ve sonra güneşe doğru uçmaya başladı.

Eric, Julie ve Neal, arkalarından el salladılar
ve basamaklardan yukarı çıkmaya başladılar.

Birden Eric durdu.

“Durun.” dedi. “Neden merdiven, ben ve Ne-
al yalnızken ortaya çıkmadı? Demek istediğim,
aslında hepimiz rüyamızda Droon’u görmüşüz.
Ama merdiven, Julie geldiğinde ortaya çıktı.”

Neal kafasını kaşdı. “Ya merdivenler üçü-
müz bir araya geldiğimiz için ortaya çıktıysa?”

“İşte Bu.” dedi Julie. “Merdivenin ortaya çık-
ması için üçümüzün bir arada olması gereki-
yor. Çünkü kimse bir diğerinden daha özel de-
ğil. Bu inanılmaz.”

Neal da bunu onayladı. "Bu tıpkı, aynı rüyanın üç farklı kısmını görmemiz gibi."

Eric bir süre için bunu düşündü.

Sonra gülümsedi. "Aynı rüyanın üç farklı kısmı. Bu da inanılmaz. Buna alışabilirim sanırım."

"Ben de." dedi Neal. "Yani, sonuçta biz bir takımız, değil mi?"

Julie sırtıttı. "Hem de en iyisi."

Elini havaya kaldırdı.

Eric ve Neal havada ellerini birbirine vurdu-
lar. Julie de onlara karşılık verdi.

Üç arkadaş, Droon'a bir kez daha baktılar,
sonra eve doğru hızla basamakları çıktılar.

TONY ABBOTT ÜZERİNE

Tony Abbott (Toni Ebbat), genç okuyucuları için pek çok eğlendirici öykü yazmıştır. Çocukluğundan beri o da Eric, Julie ve Neal gibi düş gücünü aşan ve diğer dünyalara açılan kapıları bulmayı düşlemiştir.

Artık çocukluk çağını geride bırakmıştır. Galen Uzunsakal kadar yaşlı olmasa da bu kapılardan bazılarını bulduğuna inanmaktadır. Onun kapıları kitaplardır.

Tony Abbott, karısı ve iki kızıyla birlikte Connecticut (Konektikıt)'ta yaşamaktadır.